

11-S: conviure a Catalunya

Ds, 10/09/2016 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Cada estiu hi ha notícies importants que passen inadvertides. El mes d'agost passat, es va publicar al Regió 7 i al Diari de Girona una entrevista al P. Josep Soler, abat de Montserrat, amb motiu del seu 70è aniversari, celebrat el 13 d'agost. El seu contingut ofereix pistes suggeridores de reflexió, que van més enllà d'una lectura superficial. L'abat sap que, com el funàmbul, es mou sobre un cable, perícia que exigeix audàcia i equilibri. Un total de 17 preguntes, de les quals tres referides a la política catalana. Les seves respostes breus van ser suficients perquè Francesc Granell a La Vanguardia publicés una columna en la qual les tergiversa de manera tendenciosa. Aquest fet va originar que el monjo Bernat Juliol, portaveu de Montserrat, publicés una nota precisant el contingut de l'entrevista. En concret, l'abat afirma que el «preocupa el perill de crear una divisió en la societat» i no que la divisió correspongui a una realitat actual, com algú va voler fer-li dir. La seva resposta és oberta i no assenyala ni exclou ningú. El resum: «El missatge de Montserrat? Asseieu-vos, parleu.»

Considerar que el diàleg és signe de feblesa representa un error greu. Els problemes polítics no es resolen de manera sistemàtica als tribunals. Tampoc traçant línies vermelles per tot arreu i instal·lant-se en el no permanent. No es busca una solució, sinó un esclafament. Algú intenta esbrinar les causes que han conduït a la situació actual? Sense un bon diagnòstic, no hi ha possibilitat de guariment ni de millora.

La política implica fragmentació. Per això, es parla de partits. La fragmentació en aquests darrers anys ha guanyat en importància. No tan sols s'ha fragmentat més el Parlament català. També ho ha fet el Parlament espanyol. La investidura actual amenaça amb unes terceres eleccions perquè els partits estan polaritzats. Qualsevol diferència es veu amb intolerància. L'abat recorda el consell de sant Benet: «Busqueu el bé comú.» Encara no hem aconseguit viure la unitat en la diversitat. En la transició hi va haver reforma, però no ruptura amb les actituds dictatorials que, després d'unes dècades de fluir subterràniament, tornen a aparèixer amb força i sense complexos. Hi ha programes dirigits a dividir la societat catalana per afeblir-la. Fins i tot es va crear un partit amb aquesta finalitat. Intervencions fetes des de dalt.

Són els espeternecs del sistema, que pretenen subsistir a costa dels altres. Mentre els ciutadans canvien cromos, els poders de sempre tenen l'àlbum. La resistència a tota millora democràtica és i serà numantina. S'utilitzen tots els recursos possibles, clavegueres incloses. Bé comú? Malauradament, no. Privilegis de casta. Els ciutadans estem convidats a distanciar-nos de la propaganda, pensar per nosaltres mateixos i establir vies de diàleg i d'apropament. Deixar de ser caixes de ressonància de la música que ens posen els que ens volen utilitzar.